

TOT HET HUWELIJK ONS SCHEIDT

Een tragikomedie in vijf bedrijven

door

HUGO RENAERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TOT HET HUWELIJK ONS SCHEIDT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HUGO RENAERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2026/0220/009
ISBN 9789038518428

Copyright: © 2026 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

UNISONO (S.A.B.A.M.)
Tweekerkenstraat 41-43
1000 Brussel
www.unisono.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 12 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(7 dames – 5 heren)

De familie Drogenbos:

POL, de vader - ong. 45 jaar, makelaar

WISKE, de moeder - ong. 45 jaar

KATHY, de dochter - 18 jaar

STEVEN, de zoon - 20 jaar

JURGEN, neef - ong. 25 jaar

TANTE CORRIE, ong. 50 jaar

De familie Polderland:

FRED, de vader - ong. 45 jaar, drogist

LIEN, de moeder - ong. 45 jaar

JO, de zoon - ong. 18 jaar

MILLY, de dochter - ong. 22 jaar

OMA, ong. 80 jaar

GISELE, de tante - ong. 45 jaar

DECOR

Eerste bedrijf: bij de familie Drogenbos

Tweede bedrijf: bij de familie Polderland

Derde bedrijf bij de familie Drogenbos

Vierde bedrijf bij de familie Polderland

Vijfde bedrijf: het huwelijksfeest

De decors voor het eerste en tweede bedrijf, het derde en vierde bedrijf, kunnen opgelost worden door panelen die langs twee kanten beschilderd zijn en maar omgedraaid hoeven te worden. Alleen de tafel centraal blijft en kan een ander tafelkleed krijgen en de kerstboom kan een andere plaats krijgen.

EERSTE BEDRIJF

(Bij de familie Drogenbos. Als het doek op gaat dekt Wiske de tafel.)

WISKE: *(roept naar achter)* POL! Steven! Kathy! Eten!!

(Pol komt dadelijk op, snuift.)

POL: Mmmm... ruik ik schorseneren?

WISKE: Als dat zo is, zal het bij de burens zijn. Wij eten witlof.

POL: Oh, ik dacht dat ik schorseneren rook. Had ik ineens zin in.

WISKE: Vraag dan of ge bij de burens kunt mee eten.

POL: Laat maar. Witlof is ook lekker. Met ham?

WISKE: Met een kotelet. Maar eerst de soep.

(Pol gaat zitten.)

POL: Aha... tomatensoep?

WISKE: *(nors)* Groentesoep. Misschien is er bij de burens tomatensoep.

POL: Ja zeg, het was maar een vraag.

WISKE: En het was maar een antwoord.

(Wiske begint soep uit te scheppen in de vier borden.)

POL: Ze ruikt ook wel lekker.

WISKE: Ik heb er ook hard aan gewerkt. Al die groenten fijn snipperen...

POL: Ze verkopen nu voorgesneden soepgroenten.

WISKE: Ja! Weet je wel wat dat kost?

POL: Nee. Wat kost het?

WISKE: Veel te veel. *(roept naar achter)* Kathy! Steven!

POL: Ze hebben niet veel honger denk ik.

WISKE: *(roept)* De soep wordt koud!

POL: Ze is toch te heet. Zoals altijd.

WISKE: Kan jij dan iets laten koken zonder dat het heet wordt?

POL: Vroeger koken en wat laten afkoelen.

WISKE: *(jammerend)* Ja... ik moet hier op alles letten. Schoonmaken, koken, wassen, strijken, de kinderen verzorgen...

POL: De kinderen zijn achttien en tweeëntwintig, Wiske.

WISKE: Ja, en ik heb er nog meer werk mee dan toen ze acht en tien waren. Daar heb jij geen idee van.

POL: Zouden ze al aan trouwen denken?

WISKE: Kathy is nog maar achttien... maar Steven is al tweeëntwintig...

POL: Tweeëntwintig is ook nog vrij jong... maar ik heb hem al lief zien doen tegen Jessy van hiernaast.

WISKE: *(geschrokken)* Lief zien doen?!

POL: Ja, je kent dat wel. Enfin... je kende *(nadruk)* dat wel...

WISKE: Kende? Wat wil je daar mee zeggen?

POL: Zo'n beetje lief doen...

WISKE: *(uit haar doen)* Met die Jessy van hiernaast?

POL: En mooi meisje.

WISKE: Maar... Jessy van hiernaast.

POL: Is er dan wat mis met dat meisje?

WISKE: Maar... *(roept)* DE SOEP WORDT KOUD!!!

(Steven komt op.)

STEVEN: Aha, soep. Tomatensoep?

POL: Nee, dat is bij de buren.

WISKE: Lekkere groentesoep.

POL: Allemaal fijngesnipperd door mama.

(Pol zet zich neer.)

WISKE: En waar hangt Kathy uit?

STEVEN: Op haar kamer natuurlijk. Weer aan het chatten. Waarschijnlijk weer met die Eddy uit haar klas.

WISKE: *(schrikt weer)* Een Eddy uit haar klas?

POL: Of Teddy. Of Berry? Of was het Frank... weet ik veel...

WISKE: *(argwanend)* Zo, is er wat tussen die twee?

STEVEN: Hoe kan ik dat weten? Vraag het haar.

(Kathy komt op.)

KATHY: Hier ben ik. Lekkere soep zie ik.

WISKE: *(bruusk)* Ja. En geen tomatensoep. Groentesoep.

(Kathy zet zich neer en ze beginnen te eten terwijl ze verder praten.)

POL: Wel, smakelijk!

(Allen antwoorden.)

(glimlach) Thuis stond mijn moeder er op dat we voor het eten baden.

KATHY: Moesten jullie in bad iedere keer voor het eten?

POL: *(denkt even na)* Dat is raar. De verleden tijd van het werkwoord bidden is baden.

STEVEN: En smaakte het eten dan lekkerder?

POL: Nee, het was om de Heer te bedanken voor het lekkere eten. Het ging... *(denkt even na)* Het ging zo... geloof ik... Heer, dank U voor de overvloed die U ons geeft.

STEVEN: *(verbaasd)* Overvloed?

KATHY: Hadden jullie dan overvloed?

POL: Zo moesten we dat zeggen... en daarna... dat weet ik niet meer zo goed. Maar het eindigde altijd met amen.

KATHY: Laat ons mama maar bedanken voor deze maaltijd.

STEVEN: Maar laat ons in ieder geval het woord overvloed weglaten.

WISKE: Jaja, eet nu maar.

POL: En dan moesten we enkele minuten naar beneden kijken.

KATHY: Waarom?

POL: Ik veronderstel om de soep te laten afkoelen.

(Ze eten even.)

WISKE: *(kordaat)* Kathy, wie is die Eddy?

KATHY: Welke Eddy?

WISKE: Hoeveel Eddy's ken je dan?

KATHY: Twee.

WISKE: Die Eddy uit je klas.

KATHY: Oh Eddy. Toffe knul.

WISKE: Wat bedoel je met toffe knul?

KATHY: Dat hij een knul is. En dat hij tof is.

WISKE: Wat bedoel je met tof?

STEVEN: Dat ze een beetje verliefd is, denk ik.

WISKE: *(bekijkt Kathy)* Oh ja? Is dat zo?

KATHY: We zijn goeie vrienden.

WISKE: Zo, zo...

KATHY: Waarom?

WISKE: Omdat jullie niets anders doen dan met elkaar chatten.

KATHY: Oh ja, wie zegt dat?

STEVEN: *(snel)* Lekkere groetensoep, mama.

WISKE: We hebben het niet over de soep.

STEVEN: Vroeger zeiden jullie altijd dat we moesten zwijgen tijdens het eten.

WISKE: Toen waren jullie nog kinderen. *(tot Kathy)* Zo, Eddy dus...

STEVEN: *(snel)* Volgende zondag is het Pasen.

KATHY: Ja, paaseieren rapen.

LODE: Daar zijn jullie nu toch de oud voor.

KATHY: Maar het is toch leuk.

WISKE: Maar nu even over die Eddy...

STEVEN: Mag ik ze dit jaar verstoppen?

LODE: *(glimlach)* Toen we een jaar of twaalf waren keken mijn broer en ik 's morgens

heel vroeg uit het venster van onze slaapkamer naar de tuin van de burens. Die hadden twee kinderen, ik denk zes en zeven jaar. Ze verstopten de paaseieren in de tuin en gingen dan ontbijten. Mijn broer en ik in pyjama kropen onder de haag naar de tuin, raapten al die eieren en verstopten ze boven op onze kleerkast. Dan weer bed in en wachten tot mams ons kwam wakker maken... hahaha... de verdenking viel natuurlijk direct op ons, maar we waren zo onschuldig als een lam.

(Algemeen plezier.)

WISKE: (tot Steven) En is er wat tussen jou en die Jessy van hiernaast?

STEVEN: Wat zou er zijn tussen Jessy en mij?

WISKE: Dat vraag ik aan jou.

STEVEN: Er is helemaal niets tussen Jessy en mij.

KATHY: Alleen in de zomer.

WISKE: Hoezo, alleen in de zomer?

KATHY: Als ze in bikini in de tuin ligt te zonnen.

POL: Begrijpelijk.

WISKE: Maar ik wil zeggen... voor de rest...

STEVEN: Voor de rest laat Jessy met koud. Ik bedoel in de zin wat jij denkt.

WISKE: Oh. Gelukkig.

POL: Gelukkig? Waarom?

STEVEN: Ja, waarom?

WISKE: Omdat... laat jullie soep niet te veel afkoelen.

(Ze eten even zonder te praten.)

Ik heb afgesproken dat we met Fred en Lien en de kinderen een paaspicknick gaan houden in het bos.

(Iedereen bekijkt haar verbaasd.)

POL: Daar wist ik niets van. Waarom?

WISKE: Het zijn onze vroegere burens en ik ga nog regelmatig koffie drinken met Lien.

POL: Fred is ook wel een leuke vent. Het zal wel gezellig worden. We gingen samen vaak biljarten. Drieband.

KATHY: Wat is drieband?

POL: Wel, als je een carambole maakt, dan moet je bal eerst drie banden geraakt hebben.

KATHY: Wat is een carambole?

WISKE: (ongeduldig) We gaan hier toch geen biljartles geven?

POL: Ik probeerde het in het kort even uit te leggen.

WISKE: Hun kinderen zijn nu even oud als de onze.

POL: Welke kinderen?

WISKE: Van Lien en Fred. Daar had ik het toch over voordat jullie over dat stomme biljart begonnen. Hun kinderen zijn nu even oud dan de onze, zei ik.

POL: Dat waren ze altijd toch.

WISKE: Ja, maar toen waren het nog kinderen... Jo en Milly zijn ook gegroeid.

POL: Dat verbaast me niet. Zo is het leven.

STEVEN: Ja, ik speelde altijd samen met Jo. Toffe jongen. Wist altijd wat uit te vinden om je te amuseren.

WISKE: Milly is een knap meisje geworden.

STEVEN: Dat is ze nooit geweest. Met die sproeten en dat pinnekeshaar.

KATHY: Een vervelend kind. Een zeurkind. Nooit tevreden.

WISKE: Nu is het een mooi meisje. En ze gaat naar de universiteit.

STEVEN: Die Jo. Een belhamel. Hahaha, als ik er aan denk wat we allemaal deden...

KATHY: Hij trok altijd aan mijn vlechten en gooide mijn rokje omhoog.

STEVEN: Ja zeg, welke jongen van die leeftijd doet dat niet.

WISKE: Nu zijn het twee welopgevoede kinderen... het zijn geen kinderen meer... en ze gaan allebei naar de universiteit.

STEVEN: Daar zal ze snel een bijnaam hebben met die sproeten.

WISKE: *(kortaf)* Ze heeft geen sproeten meer. Het is nu een mooi meisje.

STEVEN: *(lachend)* En ze draagt waarschijnlijk geen rokje meer.

POL: Je zal het wel merken als we samen gaan picknicken. *(tot Wiske)* We hadden dit toch eerst samen kunnen overleggen.

WISKE: Je weet hoe dat gaat. We zitten samen gezellig koffie te drinken en herinneringen op te halen... we dachten dat Steven toen een beetje verliefd was op Milly... hahaha...

STEVEN: We waren nog kinderen. Dat is niet verliefd zijn.

POL: Dat is normaal. Een beetje interesse voor de andere sekse. Je weet hoe dat gaat.

WISKE: Nee. Hoe gaat dat dan?

POL: Je kent dat wel. Om te plagen het rokje omhoog gooien en zo...

WISKE: Wat bedoel je met en zo?

STEVEN: Hoe oud waren we toen? Tien jaar? Dan denk je toch niet aan...

WISKE: Aan wat?

(Steven haalt de schouder op. Even stilte.)

KATHY: Lekkere soep.

STEVEN: Ja, met balletjes.

KATHY: Ja, lekkere balletjes. Dat vind ik heerlijk.

(Steven proest het uit.)

WISKE: Wat heb je?

STEVEN: Ik... ik dacht... aan die paaseieren van de buren. Wat papa vertelde.

POL: Ja... hahaha... Mijn broer en ik hebben er nog jaren om gelachen. Ieder jaar met Pasen vertelden we het elkaar weer. Jongens, we hebben enkele dagen 's nachts lekker gesnoept van die eieren.

WISKE: Dus ik zat met Lien zo'n beetje herinneringen op te halen... en toen ineens kregen we het idee... hahaha... het kwam zo ineens bij ons op... dat Steven zou trouwen. En later Kathy misschien ook...

STEVEN: Geen denken aan. Ik wil niet met Kathy trouwen. Dat mag ook niet van de wet. Broer en zus mogen niet met elkaar trouwen.

KATHY: Ik zou er ook niet aan denken. Stel je voor. Zo'n vervelende vent in huis.

STEVEN: En zo'n zeurende vrouw rond je oren.

WISKE: We dachten natuurlijk aan Steven met Milly.

POL: Hoe kwamen jullie zo op dat idee?

WISKE: Omdat ze vroeger zo goed met elkaar konden opschieten.

STEVEN: Ja, vroeger.

KATHY: Toen ze nog een rokje droeg.

WISKE: En toen zeiden we tegen elkaar: wie weet.

POL: *(lachend)* Stel je voor.

WISKE: Allebei naar de universiteit. Dat moeten toch... hoe zal ik zeggen...

KATHY: Vervelende docenten worden.

STEVEN: Die alleen maar praten over Einstein.

KATHY: Of over vierkantswortels.

WISKE: Dat doen ze niet in het dagelijks leven.

STEVEN: Waarom niet? Ze leven toch dagelijks.

WISKE: Het zou een goeie partij zijn. Jullie kennen elkaar al zo lang.

KATHY: Zoiets groeit... dat beslis je zomaar niet.

STEVEN: We leven niet meer in het feodale tijdperk.

WISKE: Jullie zien mekaar weer zondag. Op de paaspicknick.

KATHY: *(plagend)* Misschien kan je haar rokje weer omhoog gooien.

STEVEN: Maar eieren rapen zal er wel niet meer bij zijn.

POL: Ik heb er al wel eens over nagedacht nu jullie zo oud zijn. Met wie zullen ze ons komen opscheppen? Hahaha... ouders zijn zelden tevreden met hun toekomstige schoonzoon of schoondochter. Toen ik jullie mama thuis voorstele, toen zei mijn vader...

WISKE: *(onderbreekt)* We hebben het nu niet over ons. We hebben het over Steven.

LODE: Maar het was wel grappig.

WISKE: Later. Ik wou gewoon zeggen dat het in deze tijd van verloedering van de jeugd niet zo simpel is om een goede vrouw te vinden.

STEVEN: We hebben tijd om te zoeken. Ik ben nog maar tweeëntwintig.

WISKE: Ja, dat ken ik. In discotheken en bij clandestiene feestjes. Dat ken ik.

LODE: *(verbaasd)* Hoezo, dat ken je?

WISKE: Ik bedoel dat ik het me kan voorstellen. Milly komt uit een goede familie. Die zul je niet zien rondhossen in een discotheek of zich lazarus zuipen op zo'n

seksfeestje.

POL: Maar je moet toch zelf kunnen beslissen met wie je trouwt.

STEVEN: Ja, er is zoiets als liefde.

WISKE: Daar heb je het! Liefde! Ze trouwen uit liefde en na twee of drie jaar gaan ze scheiden. In deze tijd scheiden ze allemaal. Weten jullie wat dat kost, scheiden?

POL: Hoezo? Heb je dat dan opgezocht?

WISKE: Dan heb je een advocaat nodig en dan moet je 'aluminatie' betalen.

POL: Alimentatie.

WISKE: Of wat dan ook. Maar als je verstandig bent...

POL: En Steven is verstandig...

WISKE: Liefde schakelt het verstand uit. En dan zijn er gelukkig de ouders die ze voor stomme dingen kunnen behoeden.

(Even stilte. Ze eten verder.)

(veegt de mond af) En wie draait er op voor de schulden? De ouders die hun hele leven al voor hun kinderen hebben gezorgd en geprobeerd hebben om ze van dat huwelijk af te houden... maar nee, ze zijn verliefd en storten zich in het ongeluk.

KATHY: Toch niet allenmaal.

POL: Kijk naar mama en maar mij... al 24 jaar getrouwd.

WISKE: Wij komen uit een andere tijd. Maar tegenwoordig... Ze moeten beseffen dat wij als ouders veel meer inzicht hebben in dat soort zaken. Maar nee, ze willen hun ouders verdriet doen...

STEVEN: Wie zegt dat?

WISKE: Er zijn statistieken... de kranten schrijven er over... het wordt steeds erger... nu scheiden ze al als ze nog geen jaar getrouwd zijn.

POL: De tijden veranderen.

WISKE: Maar Milly is een goed opgevoed meisje. En ze is zorgzaam en knap. En ze gaat naar de universiteit. En ik dacht zo... en Lien was het er mee eens, als je met Milly zou trouwen, betalen we het eerste jaar van jullie huur.

POL: Oh ja? Daar weet ik niks van.

WISKE: Ja, daar hebben we het nog wel eens over.

(Weer even stilte.)

STEVEN: Wil je me koppelen aan Milly?

KATHY: Hahaha, mama de koppelaarster.

POL: Vroeger bestonden die.

WISKE: Zo moet je het niet zien. Ik denk aan een goede en soliede toekomst voor Steven.

STEVEN: Ik denk dat ik daar zelf wel kan aan denken.

WISKE: Maar je zou nooit een meisje als Milly toevallig tegen het lijf lopen. Daarom dachten we dat we jullie eens konden samen brengen tijdens die paaspicknick.

KATHY: *(ondeugend)* Samen eieren zoeken.

WISKE: En Lien was er meteen voor te vinden. Ik vertelde haar dat je een eigen kapperszaak wou beginnen.

STEVEN: En dacht ze dan ook meteen aan gratis haarknippen?

WISKE: Helemaal niet. Maar ze vond het een uitstekend idee. Ze zei dat, als je haar schoonzoon zou zijn, ze financieel mee helpt in de inrichting. En samen betalen we dan ook het eerste jaar huur van jullie appartement.

KATHY: Het lijkt er op dat jullie Steven en Milly al getrouwd hebben.

WISKE: Het was een bedenking. Maar ze zouden ons er allebei plezier mee doen.

POL: Maar stel je voor dat Steven en Milly daar niet mee akkoord gaan?

WISKE: Dan zouden ze wel heel dom zijn. De inrichting van de zaak betaald, de huur van het appartement betaald... welke kinderen zouden zoiets krijgen van hun ouders?

KATHY: Heb je voor mij ook al iemand op het oog? Of dacht je aan Jo, de broer van Milly? Wel, ik kan je vertellen dat ik die jongen helemaal niet moet. Dus doe maar geen moeite.

WISKE: *(bekijkt Kathy even giftig, staat recht en begint af te ruimen, tot Steven)* Je zal zondag wel zien dat ze een knap meisje is... *(terwijl ze met de borden af gaat)* Denk er maar eens goed over na.

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Bij de familie Polderland. Als het doek op gaat zit de familie Polderland aan tafel. Ze eten warm.)

FRED: Lekker kip, goed gebraden, Lien.

LIEN: Dank je.

JO: Jammer dat er geen appelmoes bij is.

LIEN: Oh ja? Waarom heb je die dan niet zelf gemaakt?

JO: Ik verwachtte het gewoon. Kip met appelmoes.

LIEN: Ik hoop dat je dan later een vrouw hebt die zal koken waar jij zin in hebt.

FRED: Kom, kom, laat ons niet kibbelen.

MILLY: Het is normaal dat man en vrouw met elkaar beslissen wat er op tafel komt.

JO: Dát is het. De man die jou huwt zal een gelukkige man zijn, zus.

FRED: Ik ben ook een gelukkige man, want je mama kookt uitstekend.

LIEN: Maar ja, Milly zal beslist een goede huisvrouw zijn en een uitstekende echtgenote.

JO: Daar twijfel ik ook niet aan. Als het mijn zus niet was...

FRED: Jam je kent haar capaciteiten.

LIEN: En Milly is nu op een leeftijd dat ze aan een huwelijk kan denken.

MILLY: Ja, kán denken. Maar ik denk er nog niet aan.

LIEN: Je weet waar nooit.

MILLY: Eerst mijn studies aan de universiteit afmaken.

FRED: Ja, dat is toch veel belangrijker dan kip met appelmoes koken.

LIEN: Natuurlijk. Ik zei alleen dat heel veel meisjes van haar leeftijd al verkering hebben.

MILLY: Misschien wel, maar daarom nog niet aan trouwen denken.

LIEN: Van het een komt het ander.

JO: Maar Milly is nog niet aan het een.

MILLY: Wat weet jij daarvan?

LIEN: *(geschrokken)* Heb je dan al... is er iemand...?

MILLY: Nee, geen paniek.

FRED: Waarom zou dat paniek veroorzaken? Het zou normaal zijn.

LIEN: Ja, dat bedoel ik. Je bent eenentwintig. Op die leeftijd wordt er wel eens gedacht aan trouwen.

MILLY: Daar moet je wel iemand voor hebben.

JO: Dat kan in deze tijd zowel een jongen als een meisje zijn.

LIEN: (*argwanend*) Waarom zeg je dat? Er is toch niets...

MILLY: Natuurlijk niet.

FRED: Ja, in deze tijd.

LIEN: Maar Milly zal wel een goede man uitkiezen.

FRED: Natuurlijk.

LIEN: En ze zal haar verstand wel laten mee spreken. Milly is een verstandig meisje en ze zal de juiste man wel herkennen.

FRED: Ongetwijfeld.

MILLY: Zeg, hoe komen we nu op zo'n gesprek? Willen jullie me het huis uit.

LIEN: Maar kind, natuurlijk niet. Hoe kom je er bij? Het kwam zomaar ter sprake. Zonder bijbedoelingen.

MILLY: Gelukkig.

(*Even stilte. Eten.*)

FRED: Het wordt stilaan lente. We zullen weer naar het bos kunnen.

LIEN: Ja, heerlijk weer de natuur in.

FRED: Wandelen tussen het nieuwe groen.

LIEN: En voor de paaspicknick.

FRED: Oh ja?

JO: Picknicken in het bos. Dan trek je alle mieren en wespen aan.

MILLY: En vliegen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

